

Min mors Kärlek

Vidrörd.., så torftigt det kan låta, inte som t ex \"tagen med storm\" eller omfamnad hårt, men ändå så livsavgörande..om någonting ska bli bestående och växa så måste det vidröras och få näring. I vår tid så jagas mycket ihjäl i kampen efter det ultimata, det perfekta. Det snabba scoopet eller den livsavgörande jättevinsten! Att vidröra och ge sig tid att närma och låta sig närmast faller ofta utanför den tidsram som produktivitetsskraven i samhället ställer på den lilla människan i dag. Mitt i smeten går man förlorad, insnärjd i kravens klubbiga garn och man ger sig inte tid att stanna upp. I bibelns många och gripande berättelser om möten mellan människa och Gud så finns alltid vidrörandet som en källa till läkedom och tro. Det verkar som om Gud varit mån om att beskriva de många möten och nedslag han gjort i människors liv för att få oss att förstå hur angelägen han är om att få älska oss och bli älskad tillbaka! \" Ty så älskade Gud världen\".. Världen eller mig och dig om du vill det..

Ingen kunde eller kan som Jesus ta tid och vidröra oss med sin omsorg och kärlek. Nu är det drygt ett år sen min mor Anna-ruth fick flytta från oss till en ljuvligare och säkrare tillvaro, \"en fast stad som inte vacklar\" för att använda lite gammaltestamentliga termer.

Mamma var många gånger kärleken personifierad. Hon kunde med en plirig och ofta lite uppfodrande men omtänksam blick få en att känna sig älskad för sin egen skull. Det var många gånger då tårar fyllde hennes blick som jag såg hennes kärlek som mest, och det var ofta då jag förtjänat den minst. Mamma var en bödens människa och visste var man stämmer möte med Gud och när han är nära så såg man det alltid återspegla sig i henne. Jag drömmer ibland och längtar ofta efter mötet med henne igen, i evighetens värld. Där finns inga begränsningar och vi ska alla genom Jesu nåd få stå vid hennes sida en gång i glädje och värn och tacksamhet inför himmelens Gud.

De sista åren hade vi en skön och värdefull känsla oss emellan mor och jag. Jag kände att hon litade på mig och såg mig som en vuxen man, vilket förstås måste ha vuxit fram under smärta och tvivel, men också genom förtröstan på Gud då ju hans verk i mitt liv varit A och O i min nuvarande situation.

Jag älskade att gå ut på svampjakt i Hälsingeskogarna tillsammans med mamma.

Man kände förväntningens sötma i solgasset och likt en vinthund satte mor av med en lugn och van blick, sökande sig bort mot mossor och rötter som i fantasin förvandlades till fåglar och skapelser med form och färg. Hon såg det som fanns där bortom liksom, det som skulle bli men ännu inte var, en förvisning och förhoppning om att det lilla kan växa till någonting stort. Jag kände hur de sista åren tillsammans med mamma gav mig så oerhört mycket av det jag förlorade under tonårstiden då knarklivet förmörkade fullständigt de relationsband som inte gick att upprätthålla. Helgen innan mamma dog så kände jag så starkt att vi skulle åka hem och hälsa på, och så här i efterhand så förstår jag att det var Guds kärleksfulla maning och omsorg som fick det att bli av. Vi fick några timmar tillsammans som blev magiska tyckte jag. Vi delade middag och samtalade och det var en ljuvlig stämning. Våra skogspromenader blev ofta stunder av Glädje både för mig och mamma. Hon log och myste på ett sätt som värmden min själ, och jag kände mig älskad för den jag är..tack mamma för att du vidrörde mig här.. din bön den bär!

Palle

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren palle med Poeter.se id #11919 innehar upphovsrätten